

nén var sat i kraft, uden at der kunne stilles krav om fuld opfyldelse af de nye bestemmelser. Overvejelserne resulterede i en ny art. 13, der overlader til myndighederne, hvorvidt de efter forhandlinger med de respektive rederorganisationer og de bona fide fagforeninger for søfarende vil stille krav om, at et skib bringes op til tillægskonventionens standard, når skibet indføres til det pågældende land, eller når det ombygges, idet man her skal tage hensyn til såvel tekniske som økonomiske forhold ved ombygningen.

I tillægskonventionens art. 1, stk. 1 indføjes en bestemmelse om, at den skulle gælde for alle søgående skibe, der er beskæftiget med erhvervsmæssig transport af last eller passagerer, eller er beskæftiget ved et hvilket som helst andet erhvervsmæssigt formål. Ændringen var foreslået af de søfarendes gruppe, men rederne gik stærkt imod det ud fra den betragtning, at konventionen så kunne komme til at gælde for skibstyper, som man end ikke kendte i dag samt for boreplatforme og lignende. Regeringsrepræsentanternes flertal mente ikke, at bestemmelsen ville være til nogen ulempe, eftersom myndighederne i henhold til artiklens stk. 2 i deres lovgivning angående konventionen skulle afgøre, hvornår et skib skal betragtes som søgående og således være omfattet af konventionen. Ved en afstemning, som i øvrigt var den eneste, der blev foretaget i udvalget, var der klart flertal for de søfarendes forslag.

Art. 1 kom i øvrigt til at indeholde tilsvarende bestemmelser, som konvention nr. 92 vedrørende myndighedernes adgang til efter forhandling med organisationerne at fravige konventionens konstruktionsbestemmelser, når blot forholdene som helhed ikke blev mindre fordelagtige end ved benyttelsen af konventionen i sin helhed.

I art. 1, stk. 7, blev det yderligere bestemt, at visse specialskibe kunne fritages for at opfylde konventionen fuldt ud, når sagen i forvejen var drøftet med redere og søfarende. Det drejer sig om følgende: 1) skibe, der sejler med skiftende mandskaber, 2) skibe, der for en kortere tid har reparationsmandskab ud over skibets normale besætning om bord, og 3) søgående skibe, der er beskæftiget på korte rejser, som gør det muligt for besætningerne at gå hjem hver

dag eller på anden måde gøre brug af faciliteter, der svarer til dem, som de skulle have ifølge konventionen.

Tillægskonventionens art. 5 indeholder forskrifter angående størrelsen af kamrene. Bestemmelserne betyder i forhold til konvention nr. 92 en forøgelse af den plads, der bliver til rådighed for hvert besætningsmedlem, med mere end 50 pct. ligesom det foreskrives, at der så vidt muligt skal være enekamre for alle voksne besætningsmedlemmer, idet voksne i art. 2 (g) er defineret som personer, der er mindst 18 år. I passagerskibe kan kravene lempes både med hensyn til kamrenes størrelse som med hensyn til antallet af personer i hvert kammer. Artiklens bestemmelser kom i stand efter langvarige drøftelser i ad hoc gruppen og gav derefter ikke anledning til megen debat i udvalget.

Tillægskonventionens art. 6 indfører bestemmelser angående minimumsstørrelse af spiserum samt imødekommer et ønske fra mandskabet vedrørende installation af køleskabe samt mulighed for at få varme drikke og koldt drikkevand døgnet rundt.

Art. 7 foreskriver indretning af fritidsrum for mandskabet. For skibe over 8000 tons findes krav om indretning af rygesalon eller biblioteksrum med mulighed for visning af TV eller film samt et rum for hobbies, bordtennis og lignende spil. Hvor forholdene gør det rimeligt, bør indretning af svømmebassin overvejes.

Endelig er indføjet en bestemmelse om indretning af en „cantine“. Hvad denne bestemmelse indebærer, var genstand for nogen debat, uden at det blev helt klart, hvorledes det pågældende rum skulle indrettes. Indretningen vil formentlig komme til at variere efter det pågældende lands drikke- og spisevaner.

Art. 8 vedrørende sanitærrum var man allerede ved Genua-mødet stærkt uenige om. Rederne ville ikke gå så vidt som krævet af de søfarende, og for at komme til en afgørelse nedsatte udvalget en arbejdsgruppe i håb om, at denne kunne nå til et kompromis mellem parterne. Det resulterede i helt omarbejdede og ændrede bestemmelser, som blev endelig godkendt af udvalget. Den bestemmelse, hvorom enighed opnåedes, betyder en væsentlig forbedring i forhold til konvention nr. 92, idet de sani-